

Un pa com unes hòsties

«Quan la ciutadania considera que la política no és solució ni eina per a res és quan el populisme de debò comença a prendre posicions amb arrelament»

L'any 2017 la majoria estàvem pel que estàvem. No és cap daltabaix assegurar que el debat públic i polític, amb la independència de Catalunya com a frontispici, estava fracturat. I no era moment per matisos. De fet, els que en van voler posar no van ser escoltats, i fins i tot apartats. Va ser una curiosa manera de construir un país nou. Cinc anys després és fàcil veure les costures de l'independentisme, però no tot es va fer bé, perquè hi havia massa pressa. I des del constitucionalisme només es va usar la força de l'Estat i no es va fer ni política ni res semblant, i autocrítica cap. I d'aquella derrota de tots es va crear un estancament brutal, no només dels blocs sinó també de la manera de pensar, mirades curtes, miopia excoent. Justament l'octubre de 2017 hauria d'haver provocat una catarsi en la política catalana i guanyar empatia. No va ser així. I a més l'ànsia de república està fent perdre la nació. Tenim banalitat amb escriure.

Aquell mateix any 2017 en Josep Antoni Duran i Lleida, un dels polítics catalans més criticats de la història de la humanitat, va publicar un llibre titulat *Un pa com unes hòsties* (Solatge). Tenint en compte que venia d'un polític democristià la part blasfema del títol tenia la seva conya. Duran recollia algunes reflexions habituals del seu pensament i acció, resumint: ?és important és ser conscients que alguns fan populisme en defensar la independència de Catalunya. Com la fan altres quan neguen la seva realitat nacional?. Ni que sí ni que no, autèntic Duran i Lleida. Però tenia raó en això: el populisme ja està entre nosaltres. I no només en les opcions d'extrema dreta i d'esquerra radical antisistema. No. Ja és una manera de viure a Catalunya.

Quan em refereixo al populisme em focalitzo sobretot a això que està tan de moda ara de donar solucions senzilles a problemes que no ho són. És lamentable aquell qui ven la fórmula màgica per fer créixer cabell, però també ho és la quantitat de gent que s'ho vol creure, que s'empassa qualsevol cosa. Ve una recessió de tres parells de nassos i molta gent està gastant diners que no té en unes vacances estupendes per aquest estiu. El govern de coalició de la Generalitat no vol tenir problemes i, per tant, ha abaixat tant el volum del relat que hi ha gestories que tenen més vida, sobretot ara amb l'IVA del segon trimestre. Pedro Sánchez ara, amb el debat de política general, anuncia mesures, i de nou després de l'alegria inicial i efímera seran vistes com una improvisació que ve tard. I si Laura Borràs té una causa pendent sobre la seva gestió a l'Institut de Lletres Catalanes no té res a veure amb ser independentista i sí que té tot el dret a la presumpció d'innocència. Com ningú ara es pot sorprendre que García Ferreras i Eduardo Inda siguin la cara B de les clavegueres de l'Estat, i que fa molts anys que se'n beneficien. No podem fer passar bou per bèstia grossa.

El darrer baròmetre de l'Ajuntament de Barcelona donava dues dades sagnants: el 35,8% dels barcelonins no saben a qui votar i l'11,6% han decidit que no ho pensen fer. Atenció. Quan la ciutadania, la gent normal, considera que la política no és solució ni eina per a res és quan el populisme de debò -el que va ser caldo de cultiu a l'URSS i a l'Alemanya nazi- comença a prendre posicions amb arrelament. Està en crisi el joc democràtic. No s'acabarà la democràcia parlamentària, però pot començar a deixar de tenir sentit, el primer pas cap al penya-segat. I els partits s'han de posar les piles sí, però també l'anomenada societat civil. Estem fent un pa com unes hòsties i la galeta al final ens l'endurem tots nosaltres.